

ne, for ellers kunne han selvfølgelig ikke nå frem til det resultat.

Når jeg tog ordet, var det egentlig ikke for at fremkomme med den selvfølgelighed over for statsministeren, for det ved jeg jo godt at statsministeren selv er klar over. Nej, det er fordi statsministeren kom med et budskab heroppefra, som jeg synes er langt mere bekymrende, langt mere bekymrende.

Her i Folketinget siger statsministeren kun ca. trefjerdedele af det, han siger på møder ude rundt om i landet, og det er langt mere bekymrende. Han sagde nemlig meget, meget nedladende, at Dansk Folkepartis menneskesyn ikke hænger sammen. Statsministeren kunne lige så godt have taget de rette ord i munden og sagt det, han siger til eleverne ude på skolerne eller rejser rundt med, bl.a. i valgkampen, nemlig at Dansk Folkepartis fremgang minder ham om noget i 1930'erne. Det er statsministerens ord, og må jeg ikke godt sige, at jeg væmmes ved den slags udtalelser.

Jeg kan ikke tage nok afstand fra den slags udtalelser, og jeg synes, statsministeren burde holde sig for god til at komme med den slags udtalelser. Det er mit indtryk, at statsministeren med sådanne udtalelser er med til at bære benzinen til et meget, meget farligt bål. Jeg er ikke sikker på, at statsministeren til fulde forstår det, men jeg håber, der er nogle besindige folk, der kan fortælle ham det, så han kan komme på andre tanker og behandle parlamentsmedlemmer – de folkevalgte her – på en mere anstændig måde og i højere grad komme i samklang med det, Dansk Folkeparti mener, i stedet for at rende rundt og give anledning til nogle utrolig væmmelige betragtninger. Der må ligge et sådant synspunkt bag, når statsministeren kan sige sådan noget.

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil også gerne takke statsministeren for besvarelsen og blot knytte et par bemærkninger til to områder.

For det første statsministerens besvarelse til undertegnede vedrørende Amsterdamtraktaten. Jeg er for så vidt enig med statsministeren i, at Amsterdamtraktaten langt hen ad vejen er udtryk for et pragmatisk kompromis mellem EU-landene; men når jeg alligevel gav udtryk for bekymring i mit første indlæg om Europa-Parlamentets magtbeføjelser – som det altså får flere af som følge af Amsterdamtraktaten – er det, fordi der ingen tvivl er om, at der går ten-

denser i retning af føderal karakter i både Amsterdamtraktaten og måske endnu tydeligere i Maastrichttraktaten, som den forelå efter regeringskonferencen i 1991.

Man må sige, at samarbejdet bevæger sig i en føderal retning, uanset om man kan lide det eller ej, og det afspejles netop af den procedure, der er mellem henholdsvis Europa-Parlamentet og Ministerrådet. Man kan lide det eller lade være, og jeg bryder mig ikke om det. Der er ingen tvivl om, at Europa-Parlamentet er på vej til at få meget stor magt i EU, og det er en magt, som også afspejles i andre føderale strukturer, bl.a. i USA og i Tyskland, som jo er forbundsstater. Det synes jeg ikke man skal forklejne.

Men uanset at jeg altså synes, det er problematisk, vil jeg igen understrege, at Kristeligt Folkepartis folketingsgruppe går ind for, at Danmark tiltræder Amsterdamtraktaten som sådan. Men jeg vil alligevel meget gerne igen opfordre regeringen til i forbindelse med den debat, der skal være på onsdag, at tage fat på de problemer, der kan være i traktaten. Det kan godt være, regeringen ikke er enig i, at det er et problem, at Europa-Parlamentet får stadig større magt; men her er altså anmeldt et område, hvor Kristeligt Folkeparti finder, at både Amsterdamtraktaten og ikke mindst Maastrichttraktaten har bevæget fællesskabet i en forkert retning.

Det andet område, jeg vil knytte et par bemærkninger til i relation til statsministerens besvarelse, vedrører regeringsgrundlaget. For det første vil jeg sige, at jeg synes, det er rigtigt, som statsministeren har gjort opmærksom på her i Folketinget i dag, at der skete noget nyt, da den første Nyrupregering lavede et skriftligt regeringsgrundlag, før den gik til værks med arbejdet. Det synes jeg er en vigtig tradition, som er taget op igen efter Stauning, som statsministeren var inde på, og det synes jeg at også fremtidige regeringer på forbilledlig vis, uanset hvordan de måtte se ud, skal fortsætte.

Når jeg i mit indlæg ankede lidt over værdiforankringen i regeringsgrundlaget, var det sådan set ikke så meget på det generelle plan, for her vil jeg gerne medgive statsministeren, at der absolut er knyttet nogle udmærkede værdier til det overordnede syn, regeringen har på samfundsudviklingen om f.eks. medmenneskelighed osv.

Men det, jeg anker over – og det vil jeg stadig gøre – er, at der ikke i regeringsgrundlaget og ej heller i statsministerens redegørelse til Folketin-